

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

SSN Piotr Mirek

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie S. Z.

skazanego z art. 279 § 1 kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 stycznia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa .../10,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt IV K .../07,

1. oddala kasację;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża

Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. Z. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 14 lipca 2004 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach kierowcy, nawierceniu otworu i nacięciu pokrywy silnika oraz uszkodzeniu syrenki alarmowej, wszedł do wnętrza pojazdu marki T. [...] o wartości 93.000 zł, gdzie pokonał zabezpieczenia w postaci

immobilaisera i odcięcia zapłonu oraz zdemontował obudowę kolumny kierownicy i pokrywę schowka, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę A. Ż., a następnie w wyniku podjętego przez funkcjonariuszy Policji pościgu porzucił przedmiotowy pojazd, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 09.11.2000 r. do 05.09.2001 r. i od 27.05.2002 r. do 18.08.2003 r. części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w sprawie sygn. akt II K .../98/R za umyślne przestępstwo podobne z art. 282 k.k. w zb. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. na przełomie marca i kwietnia 2005 r. w S. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z D.Z., dokonał przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających, w ilości nie mniejszej niż 1.000 gram kokainy o wartości szacunkowej nie mniejszej niż 140.000 zł w ten sposób, że po ich uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby w miejscowości W. na Antylach Holenderskich, ukrył narkotyki w swoim ciele, a następnie przetransportował je drogą lotniczą do A. a stamtąd przewiózł je koleją do S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

3. w dniu 14 lutego 2006 r., w S. wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., dokonał przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.042,81 gramów netto kokainy o wartości szacunkowej nie mniejszej niż 145.993 zł, w ten sposób, że po ich uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby w miejscowości W. na Antylach Holenderskich, ukrył narkotyki, w swoim ciele, a następnie przetransportował je drogą lotniczą do A., a stamtąd przewiózł je koleją do S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. w okresie od 14 lutego 2006 r. do dnia 1 marca 2006 r. w R., G. oraz innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.Z.,

uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających, w ten sposób, że przechowywał środki odurzające w postaci kokainy o łącznej wadze 1042,81 gramów netto, co stanowi 10.428 porcji konsumpcyjnych o wartości szacunkowej nie mniejszej niż 145.993 zł, a nadto podejmował czynności zmierzające do wprowadzenia ich do obrotu, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

5. w okresie od lipca 2005 r. do 1 marca 2006 r. w G. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na kradzieży z włamaniem samochodów, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

6. w dniu 13 lipca 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, dokonał uszkodzenia bramy wjazdowej, czym spowodował straty na kwotę 772,26 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej „M.”, a następnie wszedł do wnętrza garażu podziemnego, po czym wyłamał zamek w drzwiach samochodu marki T. o wartości 75.000 zł i pokonał zabezpieczenia w postaci zamka centralnego, alarmu C., mikroprzełącznika i blokady skrzyni biegów typu M., oraz zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę T. R., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

7. w dniu 17 września 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki M. o wartości 117.000 zł, wszedł do jego wnętrza, po czym pokonał zabezpieczenia w postaci zamka centralnego i alarmu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę T. P. oraz E. S.A. Oddział w G., przy czym

zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

8. w dniu 23 września 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki T. o wartości 95.000 zł, wszedł do jego wnętrza, po czym pokonał zabezpieczenia w postaci alarmu i immobilaisera, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę W. B., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

9. w dniu 8 listopada 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i S. Z., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki N. o wartości 85.000 zł, wszedł do jego wnętrza, po czym pokonał zabezpieczenia w postaci alarmu, immobilaisera oraz systemu antynapadowego, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży wraz z zawartością w postaci okularów przeciwsłonecznych marki R. o wartości 500 zł, czym działał na szkodę A. Polska Sp. z o.o. i R. R., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

10. w dniu 9 grudnia 2005 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D. M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki T. o wartości 120.000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci immobilaisera oraz autoalarmu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę S.Sp. jawna z siedzibą w S. oraz G. Bank S.A. , przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

11. w dniu 15 grudnia 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim nawierceniu dwóch otworów w ramie okna piwnicznego wszedł do wnętrza budynku mieszkalnego przy ul. N.[...], skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci portfela wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 300 zł, karty bankomatowej Banku M., dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu marki M., karty F. oraz kluczy do drzwi wejściowych budynku, garażu oraz w/w pojazdu, za pomocą których dostał się wolnostojącego garażu, skąd dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki M. o wartości 80.000 zł wraz z zawartością w postaci 100 mb kabla energetycznego o przekroju 5X10YKY i 100 mb niebieskiej folii, czym spowodował straty w kwocie 81.300 zł na szkodę D. S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

12. w dniu 20 grudnia 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., D.M. oraz funkcjonariuszami policji st. post. M.B. i st. post. M.K., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki T. o wartości 130,000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci immobilaisera oraz autoalarmu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę M. i J. P., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

13. w dniu 22 grudnia 2005 r. w miejscowości R., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, wszedł do niezabezpieczonego garażu, gdzie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki M. o wartości 180,000 zł, dostał się do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci centralnego zamka i blokady kierownicy, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego

kradzieży, czym działał na szkodę M. H., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

14. w dniu 25 grudnia 2005 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wybiciu otworów w metalowej bramie wolnostojącego garażu przy ul. O., dostał się do jego wnętrza gdzie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki T. o wartości 170.000 zł, dostał się do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci autoalarmu oraz urządzenia odcinającego zapłon, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę M. C., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

15. w dniu 9 stycznia 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., D.M. oraz funkcjonariuszami policji st. post. M.B. i st. post. M.K., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki P. o wartości 280.000 zł, w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu zamka i pokonaniu zabezpieczenia w postaci immobilaisera oraz autoalarmu, wszedł do wnętrza pojazdu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, zamierzał uruchomić pojazd, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na użycie wadliwego urządzenia, czym działał na szkodę W. G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

16. w dniu 10 stycznia 2006 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki B. o wartości 170,000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci centralnego zamka i autoalarmu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał

jego kradzieży, czym działał na szkodę P. M., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

17. w dniu 12 stycznia 2006 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki N. o wartości 70.000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci immobilaisera, autoalarmu, urządzenia odcinającego zapłon oraz blokady skrzyni biegów, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę M. K., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

18. w dniu 20 stycznia 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki B. o wartości 170.000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci zamka centralnego i systemu GPS, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę C. System S.A. oraz R. Leasing Polska S.A. Oddział w G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

19. w dniu 25 stycznia 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, w celu umożliwienia wyjazdu pojazdowi marki T. z garażu podziemnego, dokonał uszkodzenia samochodu marki F. poprzez wyłamanie zamka i klamki lewych przednich drzwi samochodu i odłączeniu jego zasilania oraz usunięciu syreny alarmu z komory silnika, czym spowodował straty o wartości 1.000 zł na szkodę I. W., po czym przepchnął go na inne miejsce parkingowe, a następnie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki T. o wartości nie mniejszej niż 85.000 zł, dostał się do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci

immobilaisera oraz autoalarmu, po czym dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę K. W., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

20. w dniu 1 stycznia 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., D.M. oraz funkcjonariuszami policji st. post. M.B. i st. post. M.K., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki N. o wartości 80,000 zł, wszedł do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci zamka centralnego, immobilaisera i autoalarmu, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie urządzenia służącego do rozruchu silnika, uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży wraz z zawartością w postaci aparatu fotograficznego m-ki S., odzieży, płyt CD oraz innych przedmiotów, czym spowodował łączne straty w kwocie 80.900 zł na szkodę D. S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

21. w dniu lutego 2006 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim przecięciu nożycami saperskimi kabłąka kłódki zabezpieczającej bramę wjazdową, wszedł na teren posesji przy ul. K., a następnie po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki B. o wartości nie mniejszej niż 200.000 zł, dostał się do jego wnętrza i pokonał zabezpieczenia w postaci autoalarmu oraz systemu GPS, po czym dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę A. F., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1,

22. w dniu 28 lutego 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W. i D.M., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem samochodu marki N. o wartości nie mniejszej niż 110.000 zł, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na uszkodzenie narzędzia przeznaczonego do otwierania maski samochodu, czym działał na szkodę J. Zakład [...] Sp. z o.o. w G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

23. w dniu 1 marca 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R.W., D.M. oraz funkcjonariuszami Policji st. post. M.B. i st. post. M.K., tworząc zorganizowaną grupę przestępczą, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki N. o wartości nie mniejszej niż 110.000 zł, dostał się do jego wnętrza, a następnie zdemontował obudowę kolumny kierownicy, po czym poprzez podłączenie modułu immobilisera uruchomił pojazd i dokonał jego kradzieży, czym działał na szkodę J. Zakład [...] Sp. z o.o. w G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt IV K .../07 oskarżonego S. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2 aktu oskarżenia i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 10 zł w każda. Nadto w ramach czynów zarzucanych oskarżonemu S. Z. w pkt 3 i 4 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 14 lutego 2006 r. do 1 marca 2006 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. i R. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z Królestwa Holandii znacznej ilości środków odurzających w postaci 1.042,81 gramów kokainy, a następnie usiłował wprowadzić je do obrotu, lecz celu tego nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od dnia 9 listopada 2000 r. do dnia 5 września 2001 r. i od dnia 27 maja 2002 r. do dnia 18 sierpnia 2003 r. części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W., w sprawie II K .../9S/R za przestępstwo podobne z art. 282 k.k. w zb. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., czyn ten kwalifikując z art. 55 ustęp 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. S. Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 5 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż czynu tego oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 9 listopada 2000 r. do 5 września 2001 r. i od 2 maja 2002 r. do 18 sierpnia 2003 r. części kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w sprawie sygn. akt II K .../98/R za umyślne przestępstwo podobne z art. 282 k.k., w zb. z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., czyn ten zakwalifikował z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności. S. Z. uznał za winnego popełnienia: czynu opisanego w pkt 6 aktu oskarżenia z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., czynów opisanych w pkt 7-10, 12-14, 16-18, 20 i 23 aktu oskarżenia oraz czynu opisanego w pkt 19 aktu oskarżenia z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i ustalając, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na mocy art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 9 lat pozbawienia wolności. Oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 11 aktu oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na mocy art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ramach czynu zarzucanego S. Z. w punkcie 21 aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 20 lutego 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. oraz innymi ustalonymi osobami, działając w celu uzyskania odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco upozorował kradzież z włamaniem samochodu marki „B.”, w wyniku, czego doszło do wypłaty odszkodowania, czym działał na szkodę „P.” Spółka Akcyjna z siedzibą w W., czyn ten kwalifikując z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 298 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I, II, V, VII- XII, XIV, XVI).

Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego S. Z. jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny i

orzekł karę łączną 11 lat pozbawienia wolności i karę łączną 350 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętych przez S. Z., wskutek popełnionych przestępstw, korzyści majątkowych (pkt IV, XIII, XV), na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżonego S. Z. szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami na rzecz konkretnych pokrzywdzonych (pkt XXXIX - XLIII), a w oparciu o art. 70 § 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązki na rzecz Fundacji Charytatywnej „W.” (pkt III, VI) i na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k. (pkt XLIV), art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt XLV), art. 230 § 2 k.p.k. (pkt XLVI - LII) i art. 238 § 3 k.p.k. (pkt LIII) rozstrzygnął o dowodach rzeczowych oraz zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania na podstawie art. 63 § 1 k.k. (pkt XXXVIII) i wydał orzeczenie w przedmiocie kosztów sądowych (pkt LIV, LV).

W sprawie tej doszło również do skazania R.W. i D. Z. w ramach współsprawstwa z oskarżonym S. Z. w różnych konfiguracjach osobowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy wszystkich oskarżonych, w tym także obrońca oskarżonego S. Z.

Zarzucił on orzeczeniu Sądu pierwszej instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający istotny wpływ na jego treść, przez uznanie tego oskarżonego za winnego czynów zarzucanych mu w pkt 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21. Nadto podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 410 k.p.k. i art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, polegającej na uznaniu za dowód w sprawie stenogramów i komunikatów sporządzonych w trakcie kontroli operacyjnej o kryptonimie „K.”, w sytuacji, gdy dowodu takiego stanowić nie mogą, jako że zostały uzyskane z obejściem wymagań procesowych.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a w odniesieniu do czynów z pkt 4, 22 i 23 o wymierzenie stosownej kary łącznej pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców wszystkich oskarżonych Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa .../10 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu rozważenia i odniesienia się w uzasadnieniu wskazanego orzeczenia do podniesionego w apelacji przez obrońcę skazanego zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. i art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, dotyczącego uznania za dowód w sprawie materiałów sporządzonych w trakcie kontroli operacyjnej, które uzyskane zostały z obejściem wymagań procesowych – skutkujące pozornością kontroli odwoławczej.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w tej części Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez Rzecznika Praw Obywatelskich nie mogła zostać uwzględniona, aczkolwiek nie sposób uznać, że była ona oczywiście bezzasadna.

Bezsporne, bowiem jest, że Sąd odwoławczy dopuścił się podczas rozpoznania sprawy naruszenia przepisów prawa procesowego, które to naruszenie nie miało jednak wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. W tym kontekście przypomnieć należy, że jedną z podstawowych reguł postępowania kasacyjnego, zgodnie z którą obowiązkiem skarżącego jest wykazanie nie tylko uchybienia jakiego dopuścił się sąd odwoławczy – i to uchybienia mającego rażący charakter, – ale również – istotnego wpływu tego uchybienia na treść wyroku sądu drugiej instancji. Na gruncie tej sprawy te elementarne wymagania nie zostały spełnione. Zarzuty wysunięte przez autora kasacji pod adresem rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego sprowadzały się w istocie do kwestionowania zakresu i sposobu kontroli wyroku Sądu Okręgowego przeprowadzonej w wyniku rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonego S. Z. Szczególne zastrzeżenia skarżącego budził brak odniesienia się do wywodów apelacji podważających uznanie za dowód w sprawie materiałów sporządzonych w trakcie kontroli

operacyjnej, które uzyskane zostały z obejściem wymagań procesowych – skutkujące pozornością kontroli odwoławczej.

Należy podzielić krytyczne spostrzeżenia Autora kasacji, który wskazuje na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny nie odpowiedział należycie na zarzut obrazy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U.2016.1782 j.t.). Przepis ten określa uprawnienie Policji do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych w postaci kontroli operacyjnej w celu zapobieżenia umyślnym przestępstwom, enumeratywnie wymienionym w ust. 1 pkt 1-8 przepisu (przestępstwa te stanowią katalog zamknięty), ich wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów. Czynności operacyjno-rozpoznawcze, o których mowa w art. 19 ustawy o Policji, są niejawne i polegają na kontrolowaniu treści korespondencji, zawartości przesyłek oraz stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawny informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych. Warunkiem *sine qua non* dla możliwości skorzystania z kontroli operacyjnej jest zaistnienie sytuacji, w której stosowanie innych środków okazało się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą one nieskuteczne lub nieprzydatne (zasada subsydiarności). Oznacza to kategorię zakaz stosowania kontroli operacyjnej, jeżeli nie wyczerpano innych możliwych metod pracy operacyjnej albo też nie wykazano, że inne środki (biorąc pod uwagę konkretny stan faktyczny) będą nieprzydatne. Natomiast w przypadku, gdy próbę taką podjęto, należy wykazać, iż środki te okazały się bezskuteczne. Decyzję, co do zasadności stosowania kontroli operacyjnej podejmuje w drodze postanowienia sąd okręgowy, właściwy miejscowo ze względu na siedzibę składającego wniosek organu Policji, na podstawie pisemnego wniosku Komendanta Głównego Policji (A. Łyżwa, Komentarz do art. 19 Ustawy o Policji, Lex 2015).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wymogów procesowych w zakresie przeprowadzonych kontroli operacyjnych, na podstawie dokumentów zalegających w aktach sprawy można wnioskować, że przedmiotowe rozmowy telefoniczne zarejestrowane jako stenogramy sporządzone w trakcie kontroli operacyjnej o

kryptonimie „K.” (w szczególności nr 3, 5 i 9), a odnoszące się do S. Z., zostały zalegalizowane przez Sąd Okręgowy w stosownym ustawowym trybie. Te uwarunkowania procesowe dostrzegł również Sąd pierwszej instancji (s. 53 uzasadnienia SO), a w ślad za nim Sąd odwoławczy (s. 51 uzasadnienia SA). Natomiast skarżący kwestionował zakres wykorzystania uzyskanych podsłuchów telefonicznych do rekonstrukcji stanu faktycznego, akceptując uwagi poczynione w tym zakresie przez Sąd Najwyższy w sprawie III KK 130/12, w której rozpoznawano kasację obrońcy skazanego R.W..

Gdy chodzi o granice przedmiotowe i podmiotowe tych kontroli to wskazać należy, że choć mogą one dotyczyć przypisanego S. Z. przestępstwa z art. 258 k.k., a także czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to w żadnym razie nie mogą być wykorzystane przeciwko temu oskarżonemu w zakresie przestępstw z art. 279 § 1 k.k., albowiem ten typ czynu zabronionego do tej pory nie został objęty katalogiem przestępstw z art. 19 ust 1 ustawy o Policji, co do których możliwe jest zarządzenie przeprowadzenia kontroli operacyjnej.

Należy podkreślić, że Sąd odwoławczy niezwykle lakonicznie odniósł się do zagadnienia wykorzystania materiałów kontroli operacyjnej przeciwko oskarżonemu S. Z., bowiem ograniczył się do przedstawienia jedynie syntetycznego wniosku wypływającego z ich analizy i dał wyraz swojej aprobacie dla rozumowania zaprezentowanego przez Sąd Okręgowy traktującego te materiały jako dowód obciążający oskarżonego (s. 51 uzasadnienia SA). Nadto Sąd Apelacyjny uznał, że zarejestrowane podsłuchy stanowiły jedynie dowód uzupełniający i to nie do wszystkich czynów zarzucanych oskarżonemu, akcentując, że w pozostałym zakresie nie miały one żadnego znaczenia, bowiem ustalenia faktyczne oparte zostały na dowodach osobowych, opiniach biegłych i analizie połączeń telefonicznych (s. 55 uzasadnienia SA).

Zabrakło natomiast wyraźnego wskazania – tak jak to uczyniono w odniesieniu do zarzutów apelacyjnych obrońcy oskarżonego R. W. (k. 9401, t. XLVII uzasadnienie wyroku SA z dnia 19 września 2013 r. sygn. akt II AKa .../ 13 uchylającego orzeczenie SO w odniesieniu do współoskarżonego R. W.) – że nagrane podsłuchane rozmowy z przyczyn formalnych nie mogą być dowodem w sprawie o czyny z art. 279 § 1 k.k. Ponadto, Sąd Najwyższy w przywołanym już

wyroku trafnie wskazywał, że w postępowaniu sądowym jako dowód mogą zostać wykorzystane jedynie te materiały pozyskane w trybie art. 19 ustawy o Policji, które dotyczą przestępstw z katalogu zawartego w ust. 1 tego przepisu. Fakt podobieństwa, czy też podobnego poziomu zagrożenia ustawowego przestępstw zawartych w omawianym katalogu do innych, ustanowionych w porządku prawnym przestępstw nie może przesądzać o odstąpieniu od ścisłej wykładni literalnej art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Oparcie ustaleń faktycznych na treści zarejestrowanych w ramach podsłuchu rozmów telefonicznych, wbrew warunkom wynikającym z art. 19 ustawy o Policji, stanowi naruszenie prawa procesowego i tylko wówczas można przyjąć, że nie ma to znaczenia dla wydanego rozstrzygnięcia, jeżeli inne dowody w sposób samoistny, pozwalają na dokonanie takich właśnie ustaleń (zob. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 130/12, LEX nr 1288689). Nie pozostawia też wątpliwości treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r. II KK 336/11 (OSNKW 2013/1/6), z którego wynika, że przepis art. 19 ust. 1 ustawy o Policji zawiera zamknięty katalog przestępstw, wobec czego dowody zebrane w drodze legalnej kontroli operacyjnej mogą być wykorzystane w postępowaniu karnym tylko w odniesieniu do tych przestępstw. Oznacza to, że niedopuszczalne jest wykorzystanie dowodów uzyskanych w wyniku tej kontroli w odniesieniu do przestępstw jednostkowych, jeżeli przestępstwa te nie mieszczą się w katalogu objętym wymienionym przepisem ustawy o Policji.

Dopuszczalny zakres inwigilacji obywatela przez stosowną kontrolę operacyjną był już także kilkakrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który podkreślał, że głęboka ingerencja w podstawowe wolności i prawa obywatelskie poprzez czynności operacyjne organów państwowych wkraczających w sferę swobody komunikowania się stanowiącą jedną z najważniejszych i podstawowych wartości demokratycznego państwa prawa, zagwarantowanych w Konstytucji RP (art. 49) oraz w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (art. 8) i chronionych w licznych ustawach musi mieć granice. Ograniczenie tych wolności dopuszczalne może być jedynie w przypadkach określonych w ustawach, w sposób w nich przewidziany i tylko o tyle o ile jest to konieczne dla zapewnienia ochrony wartości i dóbr istotnych z punktu widzenia ważnych interesów społecznych i państwowych. Przepisy ustawowe

muszą określać ściśle przypadki, których dotyczą, zapewniać realną kontrolę ich stosowania i środki uniemożliwiające wykorzystanie ich do innych celów niż założone w ustawie. Przepisy ograniczające wolność oraz tajemnicę porozumiewania się, jako wyjątki od zasady, muszą być wykładane ściśle, bez możliwości rozszerzania ich na przypadki nimi nieobjęte. Mają one charakter gwarancyjny, wykluczający jakiekolwiek odstępstwo od tej reguły prawnej (zob. uchwały Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 15 listopada 2005 r., sygn. akt SNO 57/05, Lex nr 471928 oraz z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt SNO 35/06, Lex nr 471767) . Wyjątkowość instytucji kontroli operacyjnej wkraczającej w podstawowe prawa i wolności obywatelskie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04, Dz. U. z 2005, Nr 250, poz. 2116).

Stan niniejszej sprawy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że na etapie postępowania jurysdykcyjnego zebrane dowody miały charakter jawny (m.in. dowody osobowe, opinie biegłych, a także stenogramy z podsłuchów sporządzonych w toku postępowania przygotowawczego i wykazy logowań telefonów, z których korzystali oskarżeni).

W tych uwarunkowaniach dowodowych Sąd odwoławczy nie odpowiedział w sposób należyty na zarzut dotyczący wykorzystania przez Sąd pierwszej instancji z obejściem przepisów procesowych dowodów z materiałów uzyskanych w wyniku czynności przeprowadzonych na podstawie art. 19 ustawy o Policji, wyrażając błędny pogląd, że stanowią one dowód, możliwy do wykorzystania w zakresie wszystkich zarzucanych oskarżonemu czynów, a zatem także w odniesieniu do przestępstw z art. 279 § 1 k.k., nawet jeżeli nadał tym dowodom tylko znaczenie uzupełniające.

Niemniej, Sąd odwoławczy wyraźnie marginalizował te dowody wskazując, że nawet bez ich wykorzystania, pozostałe dowody zgromadzone w sprawie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie kradzieży z włamaniem poszczególnych samochodów objętych aktem oskarżenia.

W ocenionej tożsamo w zakresie układu dowodów sprawie III KK 130/12 dotyczącej R. W. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2013 r. wskazał, że oparcie ustaleń faktycznych na treści zarejestrowanych w ramach podsłuchu

rozmów telefonicznych, wbrew warunkom wynikającym z art. 19 ustawy o Policji, stanowi naruszenie prawa procesowego, i tylko wówczas można przyjąć, że nie ma to znaczenia dla wydanego rozstrzygnięcia, jeżeli inne dowody w sposób samoistny, pozwalają na dokonanie takich właśnie ustaleń. Dlatego też, aby podważyć prawidłowość orzeczenia Sądu Apelacyjnego należało wykazać, że skazanie S. Z. z pominięciem dowodów uzyskanych w drodze kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych o kryptonimie „K.”, w zakresie, w jakim zostały one uzyskane z obrazą art. 19 ustawy o Policji nie było możliwe. Skarżący nawet nie podjął próby takiego wnioskowania, podczas gdy Sąd Apelacyjny wyraźnie wskazał, że tymi innymi „najważniejszymi” dowodami, a jednocześnie wystarczającymi do czynienia jednoznacznych ustaleń przeciwko S. Z. były kolejne relacje D. M. (w zakresie czynu z pkt 1, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 aktu oskarżenia) znajdujące potwierdzenie w zeznaniach M. B. i M. K. (w zakresie czynu z pkt 6, 12, 14, 15, 17, 18, 20 aktu oskarżenia). Zeznania świadka D. M. stanowiły zresztą w odniesieniu do większości czynów dowód obciążający S. Z. i choć w trakcie postępowania sądowego zmienił on swoje zeznania zaprzeczając udziałowi S. Z. w niektórych kradzieżach, to i tak wymieniał nazwisko tego oskarżonego, jako osoby, z którą prowadził rozmowy telefoniczne w czasie zbliżonym do kolejnych kradzieży samochodów objętych aktem oskarżenia. Te relacje D. M. znalazły również potwierdzenie w analizie połączeń telefonicznych, w tym miejsc logowania się telefonów używanych przez sprawców, w tym telefonu S. Z., wynikach badania DNA czapki S. Z. (czyn z pkt 1) i opinii daktyloskopijnej (czyn z pkt 14). W zakresie czynów z pkt 4, 22 oraz 23 aktu oskarżenia S. Z. przyznał się do ich popełnienia. Z kolei w odniesieniu do czynów z pkt 2 i 3 aktu oskarżenia dotyczących przemytu znacznej ilości środków odurzających zasadniczym dowodem były wyjaśnienia S. Z. złożone w postępowaniu przygotowawczym, który choć odwołał je w toku postępowania jurysdykcyjnego, to jednak Sąd *meriti* nie dał wiary zmienionym wyjaśnieniom tego oskarżonego wskazując na powody, którymi S. Z. mógł się kierować, wycofując poprzednio złożone wyjaśnienia (s. 66-68 uzasadnienia SO). W części tej dowodem uzupełniającym były zarejestrowane rozmowy telefoniczne pozyskane w toku kontroli operacyjnej, których przydatność dowodowa, także w aspekcie formalnym, nie budziła zastrzeżeń albowiem

dotyczyły one czynów mieszczących się w katalogu przestępstw, co do których ustawodawca przewidział możliwość przeprowadzenia czynności operacyjnych z art. 19 ustawy o Policji.

Dokonując kontroli kasacyjnej wyroku Sądu odwoławczego Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że w sprawie niniejszej doszło naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i to w stopniu rażącym, albowiem Sąd odwoławczy nie odpowiedział w sposób należyty na zarzut zawarty w apelacji obrońcy oparty na drugiej podstawie odwoławczej z art. 438 k.p.k.

Sąd Najwyższy podzielił zatem zarzut kasacyjny Rzecznika Praw Obywatelskich odnośnie nienależytego rozważenia i odniesienia się do zarzutu obrazy art. 19 ust. 1 ustawy o Policji dotyczącego uznania za dowód w sprawie materiałów sporządzonych w trakcie kontroli operacyjnej i wykorzystania ich z obejściem wymagań procesowych. Wydanie orzeczenia kasatoryjnego poprzedzone być musi – w myśl art. 523 § 1 k.p.k. – rozważaniami, czy to naruszenie prawa mogło mieć wpływ na treść orzeczenia oraz czy był to wpływ istotny. Odnosząc się do tej kwestii skarżący podał, że ten istotny wpływ wynika z faktu uchylecia przez Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt II AKa .../13 wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt IV K .../07 dotyczącego współoskarżonego R. W. z uwagi na uznanie kontroli operacyjnej podjętej w stosunku do tego oskarżonego za czynność podjętą *contra legem*.

Należy jednak uznać, że fakt ten nie miał automatycznego przełożenia na sytuację skazanego S. Z..

Trzeba stwierdzić, że sposób oceny wskazanych wyżej dowodów, tyczących S. Z. dokonany przez Sąd Apelacyjny, który realizuje standardy przewidziane w art. 7 k.p.k., w tym zastosowana alternatywna metoda pominięcia stenogramów z podsłuchów rozmów telefonicznych, w części, w jakiej okazały się one nielegalne w odniesieniu do przestępstw z art. 279 § 1 k.k., doprowadziła do wykazania, że także w oparciu o tak ograniczony materiał dowodowy, z odrzuceniem dowodów obciążających, które stanowiły podsłuchane treści rozmów telefonicznych dotyczących kradzieży kolejnych pojazdów, można było czynić jednoznaczne ustalenia przeciwko temu oskarżonemu, w obszarze wszystkich przypisanych temu

oskarżonemu przestępstw, co pozwalało na akceptację wyroku Sądu pierwszej instancji w trybie kontroli instancyjnej. Dlatego też należało uznać, że rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w tym konkretnym wypadku, nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Mając te wszystkie argumenty na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. oddalił kasację Rzecznika Praw Obywatelskich, orzekając o kosztach na podstawie art. 638 k.p.k.

kc